

KARSTEN MUNGO MADSEN

VALKYRIENS VINGER

Det Blå Bjerg 3

KRABAT

KMADSEN-23

KARSTEN MUNGO MADSEN

VALKYRIENS VINGER

Det Blå Bjerg 3

Kapitel 1

Dökk Hellir var et mægtigt underjordisk slot, som lå halvvejs oppe ad Det Blå Bjerg og midt imellem menneskebyen Vik og himmelfolkets by Himmelheim.

Der boede ikke længere nogen på slottet. Det var blevet forladt mange år tidligere, efter de store krige. Og siden havde man besluttet, at menneskene ikke længere måtte komme i himmelfolkets rige på toppen af bjerget. Det var så længe siden nu, at menneskene næsten havde glemt, at aser og valkyrier overhovedet eksisterede. Det var det samme med trolde, jætter og andre bjergvæsner. De fandtes nu kun i gamle eventyr og børnesange.

Men helt forladt var Dökk Hellir alligevel ikke, for bjergtrolden Hvæsringar boede der stadig. I en lille afkrog i den nederste kælder havde hun sit sorte køkken og kammer. Hver dag og nat holdt hun vagt og patruljerede slottets sale, så ingen mennesker kom igennem til den anden side.

Og hun havde altid været god til det. Ingen var nogensinde sluppet igennem, og ingen var nogensinde sluppet væk. Ikke

før nu, hvor en vingeløs valkyriepige havde narret hende og låst hende inde i sit eget sovekammer. Hvordan pigen var sluppet ud af fangehullet, kunne Hvæsringer ikke regne ud. Hun var sikker på, at hun havde låst døren forsvarligt, men hun var også sikker på, at denne nævenyttige valkyriepige nu havde befriet drengen, som ellers skulle have været puttet i hendes store suppegryde.

Derfor var bjergtrolden Hvæsringer rasende. Faktisk var hun mere end det, hun var balstyrisk og indædt rasende, hidsig, gal og vanvittig. Ét var, at hun var blevet narret og låst inde i sit eget sovekammer, hvor ydmygende var det lige? Hun var jo ikke hvem som helst. Hun var blevet udnævnt til portvogter af selveste kong Wodin og havde altid passet sin opgave med stor alvor. Og nu var to børn sluppet væk. Det var slemt. Men det var endnu værre, at hun var gået glip af menneskesuppe for anden gang i løbet af samme dag. Det var næsten ikke til at bære, og det var det, som sendte hendes raseri direkte op i det røde felt, langt forbi fornuft og logik. Derfor havde hun først hevet og rusket i den låste dør, slået på den og revet og bidt i den for at komme ud. Indtil det gik op for hende, at hun jo havde sine ekstra nøgler i lommen på sit forklæde, og at hun jo bare kunne låse døren op.

Hun fortrød bitterligt, at hun havde fanget valkyriepigen. Men pigen havde jo ikke haft vinger, og det havde snydt hende. Hun troede, at alle valkyriepiger havde vinger, så derfor havde hun

fejlagtigt troet, at pigen var en menneskepige, og puttet hende i sin sæk. For hun elskede menneskepiger, der var næsten ikke noget bedre ... Det skulle da lige være menneskedrenge, de var lige så gode ... Æv altså, hvor var hun rasende. Hun havde haft den møreste dreng lige inden for rækkevidde, Æv, æv og æv!

Hun fumlede med nøglerne, men fandt hurtigt den rigtige. Hun følte et lille håb vokse i sin mave. Måske kunne hun stadig nå at indhente børnene?

Hun låste døren op, og i tre spring var hun oppe ad køkkentrappen. På gangen vejrede hun kort som en sporhund og satte så i løb mod stenporten. Der var ingen tvivl, hun kunne tydeligt lugte drengen. Denne søde, krydrede duft af menneskekød.

Da hun kom ud ad stenporten, nåede hun lige at se toppen af drengens hoved, der forsvandt ned i skakten. Den dumme skakt, hvorfor havde hun ikke blokeret den for længst? Det var jo den eneste vej væk fra afsatsen, hvis man altså ikke kunne flyve. Med et rasende brøl sprang hun derhen og jog sin lange arm ned i den for at få fat i drengen. Det var lige meget med pigen, bare hun fik fat i drengen. Hendes fingerspidser rørte ved hans hue, men så lod han sig falde, og hendes fingre greb om den tomme luft.

Hun trak armen til sig og kiggede ned i hullet. Skakten var for smal til hende, hun kunne intet gøre ud over at se til, hvordan børnene forsvandt det sidste stykke ned og ud ad døren i bunden.

Ud på engen under afsatsen.

Endnu en gang blev hun grebet af et afsindigt raseri. Hun måtte brøle, skrike, græde! Hun fór hen til kanten og brølede af sine lungers fulde kraft. Det ekkuede mellem bjerge og dale. Hun brølede igen og igen, aldrig før havde hun følt sig så snydt. Som et dyr løb hun frem og tilbage langs kanten.

Selvom hun i virkeligheden bare kunne springe ned og fange dem ude på engen, gjorde hun det ikke, for hun måtte ikke forfølge dem. Menneskenes verden var lukket land for hende. Hun kunne ikke gøre andet end at se til, mens hendes aftensmad og valkyriepigen løb væk over engen og ind i skoven.

Hun vadede frem og tilbage langs kanten. Hun var ude af stand til at stoppe. Hvad skulle hun gøre? Hun havde svoret en ed, og man stolede på hende. Trolde som hende måtte ikke længere jage i menneskenes verden. Det var strengt forbudt.

Men hun var fristet. Det var så lang tid siden, at hun havde smagt en god menneskesuppe. Før i tiden kom der ofte lykkeriddere og bjergbestigere nede fra menneskebyen, og selvom hun jo faktisk bare skulle skræmme nysgerrige væk, mente hun ikke, at det gjorde noget, at hun indimellem fangede en og puttede i sin sorte gryde. Men sådan var det ikke længere, nu gik der år imellem, at hun fik sin livret.

Indtil nu havde hun aldrig brudt sin ed. Men denne gang var

fristelsen virkelig stor. Nøj, hvor ville hun gerne spise den dreng.

Ingen behøvede nogensinde at finde ud af det. Her var jo ikke andre end hende. Hun måtte selvfølgelig lukke munden på valkyriepigen, men hun havde jo ingen vinger, så hun kunne jo let komme galt af sted.

Hvis hun ikke viste sig for nogen i menneskenes verden, hvad kunne der så ske? Og det blev snart mørkt, så blev det endnu nemmere at skjule sig. Duften af drengen hang stadig i hendes næse, og hun mærkede sulten i sin mave. Hun måtte ikke, men han var lige der. Det var så let ...

Hun gik frem og tilbage langs kanten et par gange mere, før hun endelig tog en beslutning og sprang ned fra afsatsen, ned på engen. Hun landede på begge ben og så sig hurtigt omkring. Der var ikke nogen, som havde set hende. Her var ingen, og det havde der ikke været længe. Kun drengen og pigen.

Hun stak næsen i jorden og fik med det samme færten af drengen. Hun fulgte den hen over engen og ind i skoven. Det ville blive så let som at klø sig bagi. Og hvis hun skyndte sig, ville hun stadig kunne nå at få menneskesuppe til aftensmad.

Børnenes fært var tydelig, og Hvæsringer skød en god fart. Det varede ikke længe, før hun fik øje på dem. Hun sprang i skjul bag nogle træer. Der var ingen grund til at afsløre sig. Et overraskelsesangreb var bedst, det vidste hun. Det skulle komme ud

af den blå luft. Som da hun havde smidt sækken over pigens hoved, eller da hun havde fanget drengen, da han kom op af skakten.

Hun måtte prøve at komme tættere på, uden at de opdagede hende. Hun dukkede sig og sneg sig efter dem.

Det var lang tid siden, hun havde været så langt fra Dökk Hellir på denne side af porten i menneskenes verden, så derfor blev hun overrasket, da en brølgt vej pludselig skar sig gennem skoven lige foran hende. Hun dukkede sig og så børnene gå ud på vejen og dreje til venstre. Hvad var det for en vej? Der havde aldrig været en vej gennem Blekkingskoven før, det var da noget underligt noget. Hun vidste jo godt, at skoven rummede en gammel magi, der gjorde det umuligt at finde vej gennem den. Alle stierne ændrede sig hele tiden. Men hvad så med denne vej? Kunne den også ændre retning?

Hun turde ikke træde ud på den, men blev inde i skovens tykning. Hun fulgte lydløst som en kat efter børnene, mens hun ventede på det helt rigtige tidspunkt at angribe på. Hvis hun kom foran dem, kunne hun pludselig springe frem og overraske dem. Så ville de stivne i chok, og hun ville gribe drengen og løbe tilbage til Dökk Hellir.

Hun hørte en lyd. Først var det bare en svag dunken, men lidt efter kunne hun høre, at det var skridt. Det var noget stort. En bjørn? Nej, den ville ikke trampe sådan. En trolde? Boede der andre

trolde her? Nej, ikke på denne side af Dökk Hellir ...

Børnene havde tydeligvis også hørt lyden, de sprang i hvert fald ind i skovtykningen og gemte sig bag et par gamle fyrretræer. De var åbenbart bange for det, som nærmede sig. Hun listede sig tæt ind på dem. De havde deres fulde opmærksomhed rettet mod vejen og kiggede overhovedet ikke i hendes retning. Hun kunne næsten nå drengen. To skridt til, så kunne hun bare række frem og gribe ham i kravetøjet og skynde sig hjem og putte ham i gryden.

Hun satte musestille og med tilbageholdt åndedræt en fod på en mosbegrøet sten og lagde vægten mere og mere over på det ben. Så trak hun det andet ben frem og satte foden ned i de bløde fyrrenåle i skovbunden. Ikke en lyd kom der. Nu var hun helt fremme og gjorde sig klar til angreb. Hun spændte hver en muskel i sin krop og strakte sig frem mod drengen.

Men for sent. Drengen trådte pludselig ud på vejen igen og trak valkyriepigen med sig. Hvæsringer fik overbalance og var lige ved at falde forover. I sidste øjeblik genvandt hun balancen og så, hvad det var, der kom gående. Det var en kæmpe. En mægtig kleppert på ligeved fem meter. Drengen hilste glad på kæmpen, som hilste igen. De kendte åbenbart hinanden? Nu var det ikke længere så enkelt.

Hvæsringer sprang hurtigt og lydløst tilbage i skjul i skoven. Godt nok var hun stor og stærk, men hun havde ikke lyst til at

prøve kræfter med en kæmpe af den størrelse. Hun måtte forblive i skjul og følge efter børnene, uden at de opdagede hende. Hun måtte slå til på et tidspunkt, når kæmpen vendte ryggen til, eller måske skulle hun løbe i forvejen og gemme sig et sted ... Måske under en bro? Så kunne hun springe frem og overraske dem, inden de kunne nå at stikke af.

Kapitel 2

Da Siv vågnede næste morgen, følte hun sig mere udhvilet, end hun havde gjort længe. Altså efter hvad hun huskede, og det var jo ikke så meget, hun kunne huske. Hun havde vist drømt noget, men kunne ikke komme i tanker om, hvad det var. Det var ligesom med hendes hukommelse. Det føltes, som om den var derinde, et eller andet sted i hendes hoved, men hun kunne ikke nå den. Det var, som om den var gemt væk bag en dør, hun ikke kunne finde nøglen til. Hun havde håbet, at de andre havde haft ret, da de havde sagt, at hun nok ville kunne huske det hele igen her til morgen.

Hun rystede på hovedet som for at ryste alt det derinde på plads, men det hjalp ikke. Der var intet, fra før hun vågnede i snedyngen højt oppe på bjerget. Hvordan var hun havnet der? Var hun virkelig en valkyrie, som Ask og Hvera og også Hvæsringer i Dökk Hellir havde sagt? Men hvorfor havde hun så ikke vinger?

Hun hørte lyde fra køkkenet, og der var en dejlig duft af nybagte boller og birkete. Hun så hen på det sted, hvor Ask havde sovet,

men han var der ikke. Han var nok allerede oppe. Kæmpen Fionn havde redt op til dem foran brændeovnen med bløde uldtæpper, og der havde de sovet lunt og godt.

Det havde været ikke så lidt af en lettelse, da de var trådt ud på vejen og havde mødt Ingvar og Fionn. Det var godt at være ven med sådan en kæmpe, når man havde en trold efter sig. Siv spekulerede på, om Hvæsringer overhovedet var fulgt efter dem. Det var egentlig underligt, den kunne da sikkert have indhentet dem lynhurtigt. Et eller andet havde holdt den tilbage, og nu kunne den i hvert fald ikke gøre dem noget. Ikke så længe de var sammen med Fionn.

Nu hørte hun Ingvar sige noget og Asks latter, og hun rejste sig og gik ud til dem. Samtalen forstummede, da hun kom ud i køkkenet.

”Godmorgen,” sagde hun og så op på Ask og Ingvar, som sad oppe på spisebordet på hver deres pude. I dette kæmpehus var spisebordet og de to stole i en størrelse, som passede til Fionn, så almindelige mennesker måtte sidde helt oppe på bordet for at kunne nå maden.

De kiggede alle nysgerrigt på hende, og hun vidste, at de ville vide, om hendes hukommelse var vendt tilbage. Hun rystede på hovedet.

”Jeg kan stadig ikke huske noget som helst.”

Fionn, som netop havde taget en bradepande med boller ud af ovnen, så medfølelse på hende.

”Øv!” sagde han og løftede hende op på bordet.

De spiste lidt i tavshed. Bollerne var varme og gode – og kæmpestore. Fionn spiste tre, og Ingvar, Ask og Siv spiste en tilsammen.

”Hvad skal vi gøre?” spurgte Ask. ”Skal vi prøve at finde en læge eller en klog kone her i nærheden?” Han så på Ingvar. ”Er du sikker på, at du ikke kender nogen?”

Ingvar rystede på hovedet. ”Der bor ingen her ... Der er nogle få fjeldungefamilier rundt omkring, men de er sære og ugæstfrie. Jeg tror heller ikke, at de har forstand på ret meget andet end får og geder. Men jeg kan tage fejl.”

Fionn nikkede til det, Ingvar sagde. ”Fjeldungerne er sære!” gryntede han og tog en bid af sin bolle.

Ask så på hende, og hun kunne se, at han vitterlig gerne ville hjælpe og oprigtigt syntes, at det synd for hende. Men hun kunne ikke lide at være den, det var synd for, så hun rystede bare på hovedet og sagde:

”Jeg tænker, at det kommer tilbage, når det skal. Så lad os ikke tale mere om det nu. Hvor er de lækre, de her boller.” Hun smilede til Fionn, som øjeblikkelig fik røde ører.

Ask havde dog ikke i sinde at lade emnet falde. Det kunne hun godt mærke, men han behøvede da ikke at se på hende på den

måde. Det var selvfølgelig også rart, at der var en, som kerede sig om hende, men det føltes bare så uvant.

”Altså ...” sagde han. ”Vi bliver da nødt til at finde ud af, hvordan vi kan hjælpe dig. Hvor er der overhovedet en valkyrieby? Ligger der en på toppen af bjerget ligesom i eventyret? Hvis der gør, hvordan kommer vi så derop?”

Her brød Ingvar ind.

”Ask, jeg er med på det, du siger. Det med, at du har set Siv med vinger og så videre ... men er du sikker på, at det er rigtigt? Kan det være noget, du har drømt? Jeg siger bare, at jeg i alle mine mange år har set mangt og meget, men aldrig en valkyrie ... Hvad siger du selv, Siv? Ved du, om du er en valkyrie?”

”Næh ... men trolden sagde det også ...”

”Ja, trolden!” sagde Ask. ”Netop! Ingvar, du troede jo også, at trolden i Dökk Hellir var en skrøne, ikke?”

Ingvar nikkede. ”Jo, det er rigtigt. Det er bare så svært at tro på ...” Han så på Siv og smilede medfølelse. ”Under alle omstændigheder kan I blive her, lige så længe I vil. Vi skal godt nok videre på et tidspunkt, Fionn og jeg. Men jeg venter på min far. Jeg vil gerne se ham igen, inden vi bryder op.”

”Hvad var det nu med din far, Ingvar?” spurgte Siv.

”Jo, ser du, jeg havde jo ikke set ham i mange år, faktisk ikke siden jeg var dreng, og så dukkede han pludselig op her sammen

med Ask.” Ingvar pegede på Ask. ”Ja, det er bare et par dage siden. Og så skulle de hente ungdomsæbler ved Dökk Hellir og komme tilbage hertil. Men Ask kom tilbage sammen med dig i stedet for min far.” Ingvar kiggede spørgende på Ask.

Ask blev bleg og hostede.

”Jo ... øøh ...” sagde han, da han var færdig med at hoste. ”Jeg ved faktisk ikke, hvad der skete med Ludbrög. Da vi havde fyldt trillebøren med æbler, skiltes vores veje, og jeg har ikke set ham siden. Han skulle et eller andet ...”

”Ja, han kommer snart!” sagde Fionn beroligende på sin håndfaste og ordknappe måde.

Ingvar nikkede og tog en tår af sin te. Men han så ikke helt overbevist ud.

”Hvis der hverken er kloge koner eller læger heromkring,” sagde Ask, ”så synes jeg, at vi skal gå ned til Vik, der er der helt sikkert nogen, som kan hjælpe dig.”

Siv var ikke klar over, om Ask skiftede emne, fordi han ikke ville tale mere om Ingvars far, eller om han var så optaget af hendes ve og vel, at han ikke kunne lade være med at vende tilbage til det. Hun havde nu egentlig også mest lyst til at komme videre. Selvom der var trygt og rart i den gamle mand og kæmpens selskab, så følte hun sig rastløs. Hun havde en følelse af, at der var noget vigtigt,

hun havde glemt. Hvis bare de kunne være helt sikre på, at trolden ikke dukkede op igen.

”Okay,” sagde hun. ”Jeg kan ikke huske, hvor jeg selv bor, så lad os gå ned til din by. Er der langt? Og hvad med trolden?”

”Trolden? Den turde jo ikke springe ned fra afsatsen,” sagde Ask. ”Tror du ...?”

”Der er ingen trolde her,” sagde Ingvar, ”men vi skal nok holde øje. Og hvis den kommer forbi, så pudser jeg Fionn på den!”

Fionn grinede højt, så det ringede i hele huset. Siv begyndte også at grine, og de andre grinede med.

”Der er et stykke vej. Så det kommer nok til at tage det meste af dagen,” sagde Ask. ”Vi må hellere se at komme afsted.”

Karsten Mungo Madsen

Karsten Mungo Madsen er animationsinstruktør, tegneserietegner og forfatter. Han tegner og fortæller mest til børn, og gerne om nordisk mytologi, gys, fantasy og Danmarkshistorie.

Serien om *Det blå bjerg* er hans debut som romanforfatter.

Læs
hele
serien

